

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

ا.م. شیری
۲۰۲۰ می

روز جهانی کارگر و حبس خانگی بشریت جهان

اول ماه مه (۱۱ اردیبهشت - ثور)، روز اتحاد و همبستگی انترناسیونالیستی کارگران جهان، تنها روزی از سال است که کارگران و زحمتکشان، فقراء و ستمدیدگان، فروشندگان نیروی کار و محروم شدگان از زندگی شایسته انسانی در سراسر جهان سالیان سال بود که در این روز در اعتراض به نظام سارقانه سرمایه داری با برپائی تظاهرات و گردهمائی ها، خواستها و مطالبات بحق خود را با صدای بلند اعلام می کردند.

اما امسال، سال ۲۰۲۰ (۱۳۹۹) در اثر تدبیر اربابان جهان - صاحبان پول و فرامین دولتهای حرف شنو ایالات تابع آنها، بشریت جهان حبس خانگی شد و کارگران ستمدیدگان جهان از این یک روز جشن و رزم خود علیه سرمایه داری و بهره کشی نیز محروم گردیدند.

جای بسی تأسف است که احزاب و سازمانها و گروهها و افراد فعال در عرصه دفاع از حق مسلم طبقه کارگر و سایر اقشار محروم جامعه براحتی مرعوب دهشت آفرینی و جنگ روانی نخبگان جهانی و اوامر دولتهای ایالتی شده، آرام و سر به زیر، بدون اعتراض و کمترین مقاومتی، عاقبت طلبانه خود را در خانه زندانی کرده، در عمل به این توهم دامن زدند که گویا اربابان پول و نظام پزشکی وابسته به آن انساندوستی پیشه کرده و به فکر تندرستی و بهزیستی بشر افتاده است. بیگمان، اگر «در پر همین پاشنه بچرخد»، بعید نیست در سال ۲۰۲۱ پس از واکسیناسیون با واکسینهای سفارشی بنیاد «خیریه» آقا بیل و خانم ملیندا گیتس (اگر زنده بمانیم)، با بدنههای حاوی چیپ در شرایط هر چه مطلوبتر آقایان جهان به استقبال روز جهانی کارگر خواهیم رفت. امسال، روز اتحاد کارگران جهان، روز رزم علیه سرمایه نبود؛ روز «فاصله اجتماعی»، روز از هم گسستگی استثمارشوندگان بود.

چه تدبیری، چه برنامه ای بهتر از این؟! روز جهانی اتحاد کارگران را به این ترتیب به شب رساندیم؛ واسکت های زرد فرانسه حبس خانگی شدند و دیگر به خیابانها نمی آیند؛ کاتالونیا به تجزیه طلبی متهم نمی شود؛ اعتراضات آبان ماه [عقرب] به گرانی سه برابری بنزین دیگر تکرار نمی شود؛ ...دیگر نه سرکوبهای خونین در اینجا و آنجا به وقوع می پیوندد، نه سرکوبگران به خشونت دست می زنند؛ نه خونی ریخته می شود و نه کسی بازداشت و زندانی می گردد؛ نه کسی حق می طلبد و نه کسی دست به اعتراض می زند. با این وضع، وقتی که هر کسی از بیم ابتلاء به کروناویروس - ضعیفترین ویروس (به گفته میکروب شناسان)، در اجرای فرامین دولتهای تحت امر آقایان جهان خود را حبس خانگی می کند، اصلاً زندان و زندانبان موضوعیت خود را از دست می دهد. چرا که ندهد! توده ها از صحنه خارج می شوند

و در غیاب توده ها، هر دستوری نخبگان جهان صادر بفرمایند، دولتهای گوش به فرمان ایالتهای تابعه مو به مو اجراء می کنند. بچاپ بچاپ راحت و بیدردسر، با شدت و حدت هر چه بیشتر ادامه می یابد.

حالا، همه دلخوشیم به این که در حبس خانگی اینترنت داریم، کمپیوتر و تیلیفون هوشمند داریم. با کمک آنها نیز مبارزه مان را ادامه می دهیم، درس می آموزیم، روشنگری می کنیم، به آگاه سازی و اطلاع رسانی مشغولیم. اما فراموش می کنیم، که روشنگری، اطلاع رسانی، آگاه سازی، نظریه پردازی، حتی به طرز کاملاً انقلابی، بدون عمل و اقدام انقلابی، فقط و فقط به معنای خود تسکینی است؛ بی ثمر است. به فرضی که در حبس خانگی بهترین و کارآمدترین راه و چاره مقابله با ویروس سرمایه داری را یافتیم. بعد چه؟ در حبس خانگی چگونه آن را محو خواهیم کرد؟ اگر فردای روزگار گفتند طاعون یا وبا شایع شده، در داخل خانه ها، حلبی آبادها و زاغه ها نیز رعایت «فاصله اجتماعی» را برای حفظ سلامتی ضروری اعلام کردند و رعایت فاصله ها را نیز زیر نظارت گرفتند، چه خواهیم کرد؟

راستی، بدجوری انسان را به بردگان نوین مالکان پول تبدیل می کنند!

پول سالاران اول ماه مه را نیز از طبقه کارگر دزدیند. ای انسان انسانها، با خرد جمعی همتی!

ابراهیم شیری

۱۲ اردیبهشت - ثور ۱۳۹۹